Ч. 271. Четвер 15 (2) грудня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї в Австриї і на Угорщині. — Внутрішні відносини в Росиї. — Петиция Фінляндців.)

В послідних днях удержувала ся уперто чутка, що Рада державна буде розвязана і що правительство вижидае ще лиш найвисшого рішеня. Тепер же ся чутка показала ся безосновна. Др. Кербер був на авдиенциї у Є. Вел. Цісаря, де очевидно мусів зложити звіт із ходу справи, але о розвязаню Ради державної нема й бесіди. Після інформаций з Відня можна припускати, що взагалі перед сьвятьми не настане ніяка зміна.

Далеко гірше представляе ся ситуация на Угорщині і можна сказати, що австрийскі обструкцийники то ще золото супротив мадярских. Вже з вчерашних депеш знае ся коротенько, що ділось в Будапешті; тут подаемо ще доповнене до вчерашних вістий.

Ще в понеділок вечером на засіданю сполученої опозициї під проводом Кошута ухвалено, щоби члени опозициї виступали солідарно один в обороні другого і щоби для виявленя солідарности зібрали ся на другий день рано в льокали партиї Банфі'го а відтак о 9 год. пішли до будинку парляменту. Отже після сеї ухвали зібрало ся яких 90 послів і пустились о назначеній годині до парляменту. При вході до парляменту заступив їм дорогу інспектор поліциї і зажадав, щоби они не ішли гурмою, лиш поодиноко. Посли запротестували против того а кількох з них зневажило інспектора чинно і відтрутили его на бік та увійшли до середини.

Коли тут в кульсарах побачили сторожу парляментарну, стали еї ганьбити і докоряти тим людем, що они яко Мадяри дали ся ужити до тої служби. Обурене стало ще більше, коли опозицийні посли побачили, що парляментарна сторожа обсадила всі приступи до президияльної трибуни. Посла Віктора Ракоші, котрий хотів вступити на естраду президента палати, задержала сторожа парляментарна. Єму прибігли на поміч посли Лендель, Польоній і другі та прийшло до бійки, підчас котрої естраду знищено. Столи поперевертано і поломано, повідривано ноги, а посли узброїли ся кусними поломаних предметів. На сторожу парляментарну кидано фоліялами, друками і т. п., а сторожа не робила нічого на свою оборону, аж наконець посли вигнали еї з салі, а опозиция обсадила президияльну трибуну. Посли повикидали міністерскі фотелі і лави ліберальної партиї; столи міністрів поперевертано і знищено.

Коли увійшов до салі ґр. Юлий Андраші, повитала его опозиция окликом „Елен!“ Опісля увійшли члени ліберальної партиї, а межи ними Тіса і кількох членів кабінету, а опозиция повитала їх лайкою і свистом. Тіса через хвилю придивляв ся тому, що діе ся в сали, а відтак вийшов. Опозиция займала заєдно президиялыну естраду. Пос. Бозґай кричав з трибуни: „Отже приступаемо до голосованя!“ — а то викликувало веселість і сьміхи.

Вісти о конституцийних рухах в Росиї треба осторожно приймати, бо богато з них опирають ся лиш на чутках, немаючих основи, або суть таки простою видумкою тих кругів двірских, що противні всякій конституциї в Росиї. Так була сими днями чутка, що міністер справ внутрішних кн. Мірский мае уступити. Була то чутка пущена з кругів двірских, а тепер доносять з того самого жерела, що хоч кн. Мірский мае повне довіре у царя, то всетаки минувшої пятниці прийшло було між ним а царем до непорозуміня і через кілька годин здавало ся, що Мірский подасть ся до димісиї; тимчасом міністер порадив ся зі своєю родиною і постановив лишити ся. Неправдою есть також вість, мов би то цар проект земств передав раді державній і мов би то кн. Мір-

---

ЧАША.

(З німецкого — Кароля Павлї).

(Конець).

То скритоубийство вже від кількох днів заворушило було ціле місто.

Розходило ся о одного вроцлавского аґента, що торгував вином, а котрого одного дня найдено мертвого в однім під самим містом положенім камінним ломі, попри котрий переходила польна доріжка. Спершу гадали о нещасливій пригоді, однако судово лікарске слідство виявило, що подорожного насамперед удушено, а відтак кинено в камінний лім. Труп був обрабований, бодай хибував годинник і перстені, які бачив у убитого готелевий кельнер. При трупі найдено також куверту з кількома менше важними паперами.

Хто був убийником? Ніхто не знав, ніякий слід не вказував на то. Нараз зголосила ся в суді якась женщина, котра зізнала, що вечером перед убийством бачила того аґента, як ішов дорогою в напрямі до камінелому в товаристві одного мужчини. А тим мужчиною мав бути Бавмерт.

Хоч як неймовірно звучало то зізнане, то слідчий судия не міг его поминути. При помочи тайних помічень і переслухувань справджено дійстно, що Бавмерт мав зносини з аґентом і вечером, коли скритоубийства довершено, був з ним разом. Внаслідок того переведено у Бавмерта домашну ревізию, а коли він не міг доказати свого alibi згаданої ночи, а ще більше коли найдено годинник і перстені убитого, его арештовано.

Переслуханий зізнав Бавмерт що слідує. Згаданої ночи як кождої иншої був він в своїй спальни, положив ся до ліжка около десятої години вечером, а встав о шестій рано. То посьвідчили всі домашні. Чи Бавмерт в ночи виходив з дому, чи ні, того очевидно не міг ніхто на певно посьвідчити.

Що до годинника і перстенів, то Бавмерт зізнав, що від давна знав вже аґента і то як легкодушного чоловіка, гуляку, картяря і пяницю. Він кілька разів виратував его з клопотів, позичаючи єму гроші, але убитий ніколи не додержував своїх зобовязань. Перед кількома днями убитий знов прийшов до него по гроші, але він відмовив позички. Вкінци, коли аґент не переставав просити, дав він єму малу суму, але велів собі дати на застав годинник і перстені. Вкінци що до зізнаня жінки, що він був з убитим вечером, то сьвідок мусить помиляти ся, бо він був вправді з аґентом якийсь час по полудни, але о пятій годині розлучив ся з ним і пійшов на прохід до міского огорода. По дорозі не стрітив нікого, отже не може нікого покликати на сьвідка.

Судия уважав зізнаня Бавмерта неправдивими, за те всі инші обставини так обтяжаючими, що конечно належало внести обжаловане.

Судове поступоване — судів присяжних тоді ще не було — було довге і тяжке і нещастний пересидів близько рік в слідчій вязници. Вкінци скінчив ся процес засудженем Бавмерта на смерть.

Бавмерт, що безнастанно завірював о своїй невинности і сильно на то числив, що вийде з процесу цілковито оправданий, не міг того поняти, не міг вірити. Чи можлива річ, аби хто міг бути засуджений, коли він невинний, цілком невинний? А він був невинний, він говорив чисту правду, нічо лиш правду, а однако его засуджено! Чи був Господь на небі?

Між тим час минав. Засуд зістав потверджений і всі приготовленя до страченя, яке тоді відбувало ся явно, роблено з великим торжеством.

Бавмерт, що аж до послідної хвилі надіяв ся ратунку, попав в глуху розпуку. Не хотів бачити родини і відкидав всяку духовну потіху з завзятою злобою.

Надійшов день траченя. Бавмерт був близький божевільства. Отже він мав умирати під топором ката, він, що нічого не зробив, нічим не провинив ся, він мав гинути від катівского меча, як звичайний злочинець!

В таких думках застав его доглядач, що увійшов до него з послідною вечерею, вином і печенію.

Поставив тацу на столі і сказав:

— Пане Бавмерт, жде сьвященик.

Бавмерт скоро обернув ся і крикнув:

— Скажіть єму, нехай мені дасть спокій! Чи може бути який Бог, чи може бути яка справедливість, коли я невинний мушу умирати смертию злочинця? Скажіть єму, що знов

ский виготовив вже проект реформ зложений з 42 точок. То однакож єсть певною річию, що мінїстер справ внутрішних видав призволене на збори конґресу маршалків шляхти в лютім слїдуючого року в Петербурзї. На сей конґрес покладає вся Россия дуже велику надію.

З Ґельзінґфорсу доносять: Члени духовного стану належачі до сойму краєвого внесли петицю до сойму, в котрій просять о знесене царского указу з 15 лютого 1903 р., в котрім говорить ся о способах для удержаня державного порядку і публичного спокою у Фінляндиї, а відтак і царского указу з 3 січня 1904 р., після котрого всї вигнані з краю в границях Фінляндиї, тратять всї публичні, полїтичні і суспільні права.

Новинки.

Львів дня 14-го грудня 1904.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краєвий іменував судових канцелїстів: Арона Оренштайна в Станиславові, Мавр. Фертіґа в Жовкви, Ів. Козакевича в Борщеві, Кар. Шебесту в Рогатинї, Ант. Лавровского в Бучачи, Йос. Подфилипского в Глинянах, Йос. Тіша в Добромили, Мих. Ґалацкого в Делятинї і Гіселя Тірка в Тернополи офіциялами канцеляриіними з полишенем їх в дотеперішних місцях службових.

— **Для погорільців м. Золочева.** В будинку віденьского парляменту явила ся 6 с. м. депутация м. Золочева в справі помочи для золочівских погорільців. Депутация була у пп. президента мінїстрів дра Кербера, мінїстра Пентака і презеса Кола польского Дзєдушицкого. Депутация має надію, що Золочів одержить ще 200.000 К.

— **Убийство перед судом.** У Львові перед судом присяжних відбула ся розправа против трех селян з Маґерова: Івана і Петра Клебів, та Максима Пилипова, обжалуваних о злочин скритоубийства, доверш[е]ного на Филипі Лозї, за намовою єго молодшого брата Федька Лози. Федько від давна ненавидів Филипа за то, що єму лїпше поводило ся, хотяй при подїлї ґрунту батько дав старшому синови менше як молодшому, котрого більше любив. З тої причини між обома братами приходило заедно до спорів, аж вкінци Федько почав відгрожувати ся, що „мусить Филипови зробити конець; хочби се мало єго й 50 зр. коштувати". І справдї дня 15 липня с. р. Филип щез без слїду. На дармо глядала за ним та розпитувала жінка. Аж якийсь час пізнїйше оден селянин побачив в поли, як пси огризають в збіжу якусь людску голову. Прикликав людий, що недалеко працювали і при їх помочи віднайшов вкінци кадовб чоловіка. По голові та по одязї пізнали зараз в трупі пропавшого Федька Лозу, а підозрінє о злочин убийства упало на згаданих трех обжалованих, бо Федько заходив часто до їх хати. В часї ревізиї найдено справдї у Івана Клеби і Максима Пилипова окровавлене біле, а дальше слїдство ствердило, що критичного дня Федько напував горівкою обох Клебів і Пилипова, відтак змовлені спільники виманили Филипа Лозу в поле і замордували сокирою. Судово-лїкарска обдукция убитого виказала, що значну часть тїла обгризли пси, отже годі було провірити докладно, в який спосіб погиб небіщик. Всеж таки зізнаня численних сьвідків випали для обжалованих дуже некористно, дарма що обжаловані випирали ся від всякої вини. По переведеній розправі трибунал на основі рішеня судиїв присяжних засудив Максима Пилипова, Петра Клебу і Федька Лозу на кару смерти через повішене. Івана Клебу увільнено. Оборонець др. Рабе зголосив відклик неважности против вироку смерти.

— **З Копичинець** пишуть нам: Звичайні загальні збори філїї руского Тов-а педаґоґічного в Копичинцях відбудуть ся 26 грудня о годині 10 перед полуднем в сали уряду громадского зі слїдуючим порядком дневним: 1) відчит „о важности школи народної в житю суспільнім"; — 2) справоздане видїлу уступаючого; — 3) вибір видїлу на рік 1905 і 4) внесеня членів. — По зборах відбуде ся спільна конференция видїлу філїї Тов-а педаґоґічного та видїлу філїї Товариства „Просьвіти", а то в тій цїли, щоби оба видїли порозумілись над спільною працею коло піддвигненя населеня в повіті гусятиньскім просьвітно, особливо над справою закладаня та веденя курсів для анальфабетів. Обовязком кождого інтелїґентного чоловіка, особливо Впр. отців та учителїв, котрих обовязком просьвіта народна, явитись на сих зборах як оден муж. Також патриотичне міщаньство і селяньство пов. гусятиньского запрашає ся до численної участи в зборах. — За видїл філїї руского Тов-а педаґоґічного в Копичинцях: *З. Садовский*, голова. — *Н. Левицкий*, секретар.

— **Буря з громами** навістила оногди на Угорщинї околицю Тапольчи над Дунаєм. Громи в грудни — то на всякий спосіб незвичайна річ.

— **Напад на процесию.** З Валенциї в Іспаниї доносять: Оногди в полудне вийшла з Валенциї процесия зложена з яких 1000 осіб, переважно женщин, під проводом бурмістра міста. Ледве процесия вийшла з церкви, кинула ся на неї товпа і почала учасників єї ганьбити і обкидати камінєм. Розпочала ся борба, підчас котрої появили ся і револьвери. Борба перемінила ся в так завзяту бійку, що аж по трех годинах удало ся візваній кінници завести лад. Кількасот осіб єсть ранених, а дві убиті.

— **Кровава бійка.** З Йоганнесбурґа в полудневій Африцї доносять, що в копальнях вугля в місцевости Вітватерeранд напали хіньскі робітники на Кафрів і оден Хінець, а 8 Кафрів і 25 Хінців єсть ранених. Полїциї удало ся привернути лад.

— **Загадочна смерть.** В середу вечером удав ся до лазнї в Станиславові 27-лїтний тамошний учитель мойсеевої релїґії Яков Зелїґер і велїв собі приладити купіль в ваннї. Коли дві години не давав о собі нїякого знаку, отворено двері і найдено Зелїґера в ваннї неживого. Прикликаний лїкар міский др Рубінштайн сконстатував, що небіжчик помер в часї купелї в наслідок серцевого удару. Станиславівскі Nowiny, що пишуть о тій пригодї, висказують здогад, що Зелїнґера удушено і то задля рабунку. Приятель бо Зелїґера, властитель торговельної школи Вайнберґ, знав напевно, що покійний ідучи до лазнї мав при собі 3000 корон. Коли же дізнавши ся о смерти приятеля, прибіг на місце, то в єго присутности сконстатовано, що Зелїґер мав лиш 78 К, але великої мошонки, в котрій мав грубші гроші, не найдено. Аж в четвер рано найдено мошонку, очевидячки

увірю в єго Бога, коли він менї докаже, що я справедливо умираю смертию скритоубийника!

Нагле перестав, смертельна блїдість покрила єго лице, широко отвореними очима глядів на стіл, де стояла єго послїдна вечеря, бо там побіч фляшки з вином побачив малу срібну чашу, подібно до церковної.

— Чаша! — залепетав. — Ча-ша! — і простягнув дрожачу руку до неї. Єго наляканї очи перебігли по вирізках і мережках і глядїли напису. І справдї напис був. Під криcою стояли букви: Р. Б. і дата: 14 жовтня 1801.

Так, то була чаша убитого єго рукою Француза.

— Дивуєте ся чаши? — сказав між тим доглядач вязницї — то хороший старий кусник. Я найшов єї в піску на березї Кацбаху недалеко Лїґницї; она срібна і я був би єї міг нераз добре продати, але не хочу. Уживаю єї лиш при торжественних нагодах; оно якось поважнїйше виглядає.

Бавмерт майже не слухав єго слів.

— Покличте сьвященика! — застогнав — і пішлїть за моєю женою і дїтьми!

Стало ся як бажав і в годину пізнїйше упала голова покаяного грішника, невинно винного під топором ката.

Правдивого убийника аґента нїколи не відкрито.

ЗОЛОТЕ СЕРЦЕ.

(З нїмецкого — Йоганнеса Ставіґого.)

1.

Начальник стациї в Ернстбрун вже пятнайцяту муху, що зухвало сїла на середину милого столика, при котрім сидів урядник, вислав на тамтой сьвіт добре вицїленим ударом шкіряної кляпки. Але вкінци та робота видалась єму надто нудною. Відкинув смертоносний знаряд і виймив хустину. З невдоволенєм обтирав каплї поту, які виступали внаслїдок лїтної спеки на єго трохи лисе чоло.

— Ух спека! — А нудно! — То проклята зелїзниця. Нї живої душі не видко і не чути. А однако треба сидїти задля дурних телєґрам.

Кинув обурений погляд на телєґрафічний апарат, що стояв по правій сторонї і поглянув відтак крізь оброслє диким виноградом вікно на зелїзничий перон.

Що до лиха! Там щось рушало ся. Якийсь чоловік ходив там серед найяркійшого сьвітла. Сонце так осліплювало, що грубий урядник в уніформі мусїв прижмурити очи, аби розпізнати, хто то є.

— Що, учитель? — Чогож той тут хоче? Гей, пане Губер! Не зайдете сюди до мене? Поїзд приходить аж за пів години. За той час можете там дістати десять раз сонїшного удару.

Чоловік на перонї оглянув ся на ті слова, кивнув головою, усьміхнув ся і відтак наблизив ся скорим кроком.

— Добрий день, пане начальнику! Алеж то нинї спека!

— Добрий день, пане Губер! — відповів урядник. — Сїдайте трохи. Куди їдете?

— Ах, я не їду, нинї приїздить мій син!

Лице старого учителя сяло радостию. Єго великі синї очи сьвітили ся крізь скла очиць поглядом одушевленої дитини.

— Представте собі радість! Чотири роки не бачили ми Кароля. Тому не диво, коли чоловік вже на пів години перед часом стоїть на двірци, що?

Урядник притакнув, аби вказати, що й він може то відчути. Відтак спитав:

— Чи пан доктор все ще у того свого угорского ґрафа?

— Очивидно, очивидно! І добре єму там! Подумайте лиш, навіть до Парижа хотів єго ґраф взяти. Цїла родина їде разом там. А мій дурний хлопчище волить сидїти цїлі вакациї тут на селї коло старих родичів, як їхати до Парижа. Гріх з єго сторони, просто гріх!

Начальник глипнув очима.

— Так, так — сказав. — До Парижа, гм.... І не хотїв молодий панич? Красно з єго сторони, але не конче розумно. Так, так, видко унаслїдив по своїм вітци золоте серце.

Старий сїльский учитель почервонїв як поганьблена дитина при послїдних словах.

— Прошу вас, пане начальнику — сказав — не уживайте ще й ви того насьмішливого прозвища. Коби ви знали, кілько я терплю через те! Хлопи називають мене так при кождій нагоді і підсьміхують ся так підозріно при тім; дїти шкільні ще утратять всяке поважане для мене задля того, коли моя стара, дуже добра женщина, лише трохи уперта, хоче в якій справі переперти свою волю, зараз говорить: „Ну певне, для других ти золоте серце, лише супроти жінки ти мучитель!" — Виходить на таке, немов би в очах людий було встидом, коли чоловік добре бажає другим.

Голос і вид старого, коли він жалував ся на свій клопіт, були зворушуючі а рівночасно й трохи сьмішні.

— Нехай там глупі люди сьміють ся, пане Губер — сказав начальник, клепаючи свого гостя по рамени — лїпші люди, образовані, цїнять вас високо, дуже високо! І коли то слово менї перед тим вирвало ся, я не гадав собі при тім нїчого злого.

— Так, а тепер оповідайте менї о вашім синї. Часу маємо досить, заки поїзд надійде.

Щось милїйшого як то візване не могло очивидячки нїчого стрітити старого учителя. Єго добродушне лице сияло, єго очи знов засяяли, коли він почав оповідати о своїм одинаку.

Але зі всього, що учитель оповідав, можна було пізнати, що той одинак був молодцем, з котрого отець міг мати потїху. Хлопцем був трохи дикий, але доброго серця, а що до науки,

підкинену під вікнами мешканя Зеліґера. але гроший в нїй вже не було.

— **В своїй хатї своя правда і сила і воля!** Родимцї! І опять ми соколи галицкої Руси просимо Вас, любі Родимцї, о поміч в нашім розпочатім дїлї. Наші відзиви до складаня жертв на будову Сокільні прогомоніли без великого успіху. Але ми пукаємо в третє до Вас. Поможіть нам здвигнути Сокільню! поможіть нам довершити сей храм, а станесь він певно осередком орґанізациї і народної служби. Про средства до здвигненя сокільскої сьвятинї Ви чуєте Родимцї що дня: се 10-коронові позички та льоси фантової льотериї. І вічно будуть ждати Вас ті самі поклики від Соколів: Набувайте позички! а Ви наші рускі Красавицї не забувайте про нашу фантову льотерию! Найже сей поклик не остане без успіху і нехай лепти Ваші вибудують дім не для нас а для Вас, бо ми нїчо инше як служба Ваша. Гаразд! — Старшина Тов-а гімн. „Сокіл“ у Львові.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львовї дня 13 го грудня:** Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця н. 8·80 до 9·—; жито н. 6·75 до 6·90; овес 6·75 до 7·—; ячмінь пашний 6·50 до 6·80; ячмінь броварний 7·25 до 7·40; ріпак 10·40 д 10·60; льнянка —·— до —·—; горох до варення 8·50 до 10·50; вика 6·80 до 7·—; бобик 6·50 до 6·75; гречка 7·50 до 8·—; кукурудза нова 8·60 до 8·75; хміль за 56 кільо 230 — до 240·—; конюшина червона 65·— до 80·—; конюшина біла 55·— до 60·—; конюшина шведска 60·— до 70·—; тимотка 24·— до 28·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 14 грудня. Підчас вчерашних розрухів в палатї послів приходило кілька разів до бійки опозицийних послів зі сторожею парляментарною. Чотирох членів сторожі зранено. Опозицийники виставили в салї ряд барикади з поломаних річий а на нїй імпровізовану шибеницю, на котрій прилїпили картку з написию „Перчель“. Вчера не було засїданя.

Будапешт 14 грудня. Члени лїберальної партиї з ґр. Тіcою і мінїстром гонведів Нирім попереду прибули нинї громадно до парляменту. О год. пів до 10 була президияльна трибуна обсаджена кільканайцятьома опозицийними послами. Пос. Ґульнер подав їм до відомости, що президувати буде один із віцепрезидентів (не Перчель). Опісля увійшли до салї посли лїберальної партиї, а ґр. Теодор Андраші заручив послам опозицийним словом чести, що Перчель не буде предсїдати і що сторожа парляментарна не обсадить президияльної трибуни. Аж тодї всї члени опозициї заняли свої місця, а на кілька мінут перед 10 год. прибули й мінїстри з ґр. Тісою та сїли межи послами в передних лавках. Віцепрезидент Якобффі відкрив тодї засїдане, а ґр. Тіса подав до відомости, що одержав відручне письмо цїсарске і просив о его відчитане. Секретер відчитав то письмо в справі скликаня нової сесиї угорского парляменту і палата приняла его до відомости.

Гельзінґфорс 14 грудня. Цар Николай позволив вигнаним з краю Фінляндцям Ґріппенберґови і Кульфельдови вернути до Фінляндиї та взяти участь в нарадах сойму. Ще перед тиждием завернено їх і не позволено вернути до краю.

Гельзінґфорс 14 грудня. Фінляндска ґазета доносить, що мінїстерство справ внутрішних дало часописи „Русь“ остру нагану за статю, обговорюючу дїяльність ген.-ґубернатора Бобрікова в Фінляндиї.

Петербург 14 грудня. Рос. Аґент. телеґр. доносить, що в процесї против убийника мінїстра Плеве видано вже вирок. Сазонова засуджено на цїле житє до примусових робіт а его помічника Сікорского на 20 лїт робіт.

Льондон 14 грудня. „Morning Post“ доносить з Шанґаю: Российский кружляк „Асколд“ все ще набирає вугіль і має вже 1000 тон на складї. („Асколд“ по битві 10 серпня тяжко ушкоджений схоронив ся був до порту в Шанґаю і там его розброєно).

був дуже талановитий. Професори в ґімназиї у Відни називали его своїм найлїпшим учеником. На унїверситетї держав ся Кароль Губер так само знаменито і зробив свій докторат скорше, як всї его товариші, що здавали з ним разом іспит зрілости, хоч він мусїв сам удержувати ся, заробляючи на житє удїлюванем лекций. Коли Кароль окінчив унїверситет, мали родичі з ним перший раз журбу. Вигляди для ґімназияльних учителів були тодї в Австриї лихі, а саме в предметах, яких Кароль учив ся, в історії і нїмецкій лїтературі, найгірші. Старі люди засумували ся, але молодий доктор не тратив відваги.

— Ах що, то буду домашним учителем! — рішив він коротко. І вскорі таки щось найшов. Один властитель більшої посїлости на Угорщинї глядав для свого сина, що в наслїдок всїляких недуг полишив ся позаду в науках, домашного учителя, котрий приготовив би молодця до іспиту зрілости. Кароль Губер старав ся о те місце і одержав его.

— То той ґраф, з котрим мав він тепер їхати до Парижа? — спитав начальник.

Губер притакнув.

— Очивидно. Він вже там чотири роки. І уважають его як рідну дитину, від коли він перед двома лїтами майже житє уратував молодій ґрафинцї.

— Уратував житє? — спитав зацїкавлений урядник. — Як то стало ся?

Ґрафинка Ґізеля мала тодї пятнайцять лїт чи трохи більше і пристрастно любила кінну їзду. Раз іде мій син лїсом, добрі дві милї від замку, з книжкою в однїй руцї і з циганьским топірцем в другій. Нараз чув голоси. Між ними голос женщини, що кричить зі страху. Мій хлопчище пускає ся стрілою в ту сторону і коли вибіг на полянку, аж остовпів. Мала ґрафинка сидить на кони, а два цигани хотять еї з него стягнути. Мій Кароль скочив як грім між них. Один з опришків пустив ся утїкати, але другий добуває ножа. Але в однїй хвили ніж опинив ся в траві, так сильно ударив син цигана по руцї. Відтак вхопив Кароль цигана за обшивку і привів до села разом з ґрафинкою, що їхала побіч них. В селї показало ся відтак, що циган був одним з найнебезпечнїйших опришків, що мав вже не один гріх на души. З ґрафинкою могло бути, зле коли би син був в час не надбіг.

Начальник зробив великі очи на то оповіданє. Ударив себе по колїнї, що аж луснуло і скрикнув:

— Як в повісти. Ну, і? Оженить ся з нею?

Старий учитель сердечно засьміяв ся на таке питанє.

— Алеж пане начальнику — мій син і дочка ґрафа! Деколи може й щось такого лучати ся. Але тут того не було. Син як перше так і по тім остав домашним учителем молодого ґрафа, лише цїла родина носить его на руках. А ґрафинка від чверть року заручена з одним із сусїдних баронів.

Начальник хитро глипнув очима.

— Ось тут може й причина, чому доктор не хотів разом їхати до Парижа.

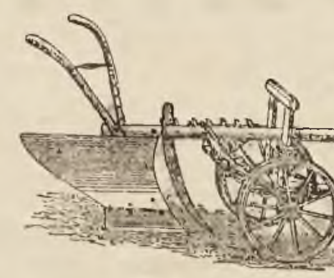
Але старий боронив ся обома руками против такого здогаду.

— Нї, нї! Він чейже був би щось написав о тім, або зробив би який натяк. Але его листи всї спокійні і веселі, а мій Кароль не грав би нїякої комедиї перед своїми старими родичами.

Розмова скінчила ся. При віконци появило ся кількоро людий, а впрочім і так мав одинокий урядник на стациї при надходячім поїздї досить роботи. Отже старий учитель знов вийшов на перон і тужним поглядом дивив ся вздовж блискучих шин на лїс, з котрого мав вирнути поїзд, що віз до него улюбленого сина.

(Дальше буде).

НАДІСЛАНЕ.

До відомости всїх Вп. Господарів.

Господарі, хто з вас знає, що Іван Плейза виробляє? — Ріжні плуги і січкарні, дуже міцні, дуже гарні, млинки, рала наймоднїйші, до ужитку найздібнїйші! Та ще й тано; тож тра знати з ким найлїпше гандель мати:

Чужий пхає що найгірше, а говорить, що найлїпше. Коби гроші в руки взяти: йди мя — каже — позивати! — Час нам собі руки дати та й чужих не спомагати. Най не їдять білу булку, а до неї й нашу курку; нехай роблять, як ми робим, коло поля гною ходим! Наші гроші в нас тримаймо; чужим в гандель не даваймо! Чейже аґент плуг не робить; на готовім він заробить.

На щож в двоє нам платити, коли можем ощадити. Турка близько Коломиї, там робітня є й до нинї: Іван Плейза не в кермує, кожду річ він сам пробує. Він вас, братя, не вшукає, бо він Христа віру має. А хто чого сам не знає, най лиш его поспитає; він на складї усе має цїнник даром посилає. Хто раз купить, буде знати, що у Плейзи мож дістати все найлїпше, найдешевше, тай ще другим 'ме казати, що найлїпше купувати: у

Івана Плейзи

в Турцї під Коломиєю.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).